

Прослава Ваведења Пресвете Богородице у Минхену

У недјељу, 4. децембра 2022. године, на празник Ваведења Пресвете Богородице, Његово Преосвештенство Епископ диселдорфски и немачки г. Григорије служио је свету архијерејску Литургију у храму Светога Јована Владимира у Минхену.

Епископу су саслуживали свештеници Епархије и минхенског Саборног храма. На радост свих, током Свете Литургије у чин ђакона рукоположен је теолог Арсеније Јовановић из Минхена.

У празничној беседи владика Григорије је истакао:

-У име Оца и Сина и Светога Духа. Драга браћо и сестре, срећан нам и благословен овај дивни празник којим данас славимо Ваведење Пресвете Богородице, да Њеним молитвама, Њеним благословом, Њеном добротој, Њеним покровом, Њеном чистотој данас свака глава, свако срце, свака душа овдје, у овом храму, буде покривена, исцјељена, освећена, јер је она од почетка означена, изабрана, освећена да нама донесе освећење и да нам донесе спасење заједно са Спаситељем нашим, који се смирио до те мјере да Он, који је шири од небеса, кога не може обухватити васиона, спусти Себе

под њено срце и стане у њену утробу ради нашег спасења.

Данас слаavimo дан, браћо и сестре, када су родитељи Пресвете Богородице довели мали дјевојчицу, од око четири године, у јерусалимски храм. Нису дуго имали дјеце, били су у годинама, молили су се усрдно и Бог им је дао дијете и они су уживали свега неколико година, гледајући њену љепоту и доброту и онда су хтјели да узврате Богу тако што су је одвели да служи у храму, у тада најсветије мјесто на свијету, у јерусалимски храм, који је био подјељен на пет нивоа, на два основна, на светињу и на светињу над светињама. Нивои су били распоређени тако што су у првом нивоу стајале жене, у другом мушкарци, у трећем свештеници, четвртном првосвештеник и у петом је била светиња над светињама. Првосвештеник је једанпут годишње улазио у светињу над светињама. Био је строг закон и ако би неки човјек ушао у светињу над светињама био би погубљен. А гледајте сада шта се догађа на крају Старог завјета и на почетку Новог, којег најављује Јован Крститељ, а који почиње овим данашњим празником као предсказањем. Пред дјевојчицу Марију излази првосвештеник и проводи је кроз свих пет дијелова храма, и тамо гдје стоје жене, и тамо гдје стоје мушкарци, и тамо гдје стоје свештеници, и тамо гдје стоји првосвештеник и уводи је у светињу над светињама. Тај првосвештеник нам открива да нема веће светиње од човјека. Открива нам се кроз Пресвету Богородицу да нема ни разлике између мушкога и женскога, јер она бијаше жена. Показује нам шта ће нам Спаситељ донијети кроз Пресвету Богородицу примивши нашу природу, наше смртно тијело. Открива нам да ће показати да нема ничег светијег од човјека и да нема храма већег од онога што је Бог себи направио за храм а то је човјек, то је Богородица.

Има једна црквена пјесма, коју много волим, и једна реченица каже: Храму си служила и храм си постала. Када је завршила своје служење у храму, када је требало да се уда по јеврејском закону, они су изабрали неколико праведних људи, јер је она одлучила да буде дијева. До тада то нико није имао право, нити су по закону жене могле дати такав завјет дјевичанства у том изабраном народу Божјем. И испунили су њену жељу, јер су видјели њену доброту, њену посвећеност, њену чистоту. Удали су је за једног рођака да је чува и пази, који се звао Јосиф. Једнога дана дошао је архангел Гаврило и рекао јој оне чувене ријечи: Радуј се, благодатна. Кроз њу је то рекао сваком човјеку и цијелом човјечанству. И рекао је: Гле, родићеш Сина и дај Му име Емануил, што значи са нама је Бог. И као што знате, Она га је питала: Како ће то бити када ја не знам за мужа, а он јој је одговорио: Сила Свевишњег осјенићете и Оно што родиш биће свето. И родио се Спаситељ, и ишао кроз

овај свијет, проповиједао благу вијест људима, исцјељивао болесне, подизао мртве, отварао очи слијепима, подизао хrome, откривао људима колико Бог воли човјека, толико да је Сина Свога Јединородног послао у овај свијет да сваки који вјерује у Њега не погине, него да буде жив. Онда, једнога дана ушао је у храм, и у храму видио трговце, који су од светиње храма направили трговачки дом, и једини пут се тада ражестио. Није се ражестио ни када су га пљували, ни када су га шибали него само када су од храма направили оно што храм не треба да буде. Савио је бич и истјерао трговце напоље, а они су, заједно са првосвештеницима, трговци, свештеници и законици и правници, одлучили да Га убију. Замислите шта је била пресуда, шта је била њихова главна осуда?! Неки свједок, лажни свједок, чије свједочанство Христос није хтио да пориче, рекао је како је Христос казао срушићу овај храм и ја ћу га подићи за три дана. А они су мислили да Он говори о храму јерусалимском. Они су говорили на суду ко може срушити овај храм и подићи га за три дана. Он више није говорио о храму зиданом него о храму Тијела Његовог, о храму који је сваки од нас, јер је Он знао да није човјек ради суботе него субота ради човјека, и знао је да није храм већи од човјека и да је храм ту због човјека а не човјек због храма. Зато је, браћо и сестре, осуђен Христос. Тада је првосвештеник раздрао своје хаљине и рекао: Шта нам више треба, распните Га. Онда се догодило да су Га разапели, а Он је са крста раширених руку говорио: Оче, опрости им, јер не знају шта раде. Сахранили Га у гроб, навалили велики камен и Он је васкрсао у трећи дан и изашао пред своје ученике и апостоле, пред Своју ожалашћену Мајку и открио им да Бог неће да човјек буде мртав, да Бог неће да човјек не живи, него да Бог хоће да човјек живи, и наше тијело, нашу природу узнио на небеса и сјео са десне стране Бога Оца.

То је, браћо и сестре, тајна коју нам овај празник данас наговјештава. Наговјештава нам колико је важан и свет човјек, колико човјек може бити важан, и учи нас ономе што је најважније, шта је тајна овог Јеванђеља које смо данас прочитали, ко је ближњи мој, шта да радим да стекнем спасење, шта значи заповијест воли Бога и ближњег свoga као самога себе. Ко је ближњи мој? Онај који ми чини милост! Ко треба да чини милост, коме ја треба да чиним милост? Свакоме од вас! Коме ви? Свакоме! Не постоји нико кога смијемо дирати, јер свако је храм. Када год дирнемо другог човјека, када га год повриједимо, храм Божији смо повриједили, браћо и сестре. Оскрнавили смо оно што је створио Бог... Самарјанин се сматрао у том друштву посљедњим човјеком, а учинио је милост, и Јеванђеље каже да је ближњи онај који ти чини милост. Има једна књига коју веома волим и зове се Дневник сеоског свештеника, написао је један велики писац, која се завршава

ријечима све је милост, односно само милост нас може спасити. Свети Јован Златоусти каже: Млост држи Бога за врат- каква реченица?! Милост ће учинити да ће нас Бог спасити... Једно заувјек да научимо, браћо и сестре, колико смо ми важни Богу. Ето, зашто нам је важан овај храм, зашто ми долазимо у храм? Једна пјесма, светога пјесника, каже: Ево ме пред дверима Твога храма оскрнављен сам, свој храм доносим. Чиме смо га оскрnavили? Ријечима, блудом, преједањем, опијањем, а највише га скрnavимо када другима не чинимо милост и када нисмо милостиви чак ни према самоме себи, јер ми, како каже Јеванђеље, сами тијелу своме гријешимо и заборављамо да је оно храм Божји. А како се овај храм освећује? Нашим молитвама, нашим сузама, нашим уздасима. И шта би био храм када у њему не би било људи? Ништа! Зидина, обична зидина! Али када човјек уђе у храм, било један, два, три или више људи, ту је Бог. Када нас данас има оволико, браћо и сестре, зар није Бог међу нама? Мислите ли да Бог, који је створио тако сложено биће, тако сложен организам, хоће да то све пропадне? Неће, браћо и сестре, Он хоће да се то спасе. Он нам говори како, учи нас преко Пресвете Богородице како. Каква је Она била? Смирена, трпељива, храбра, одлучна, по свему света. Замислите како јој је било испод крста, када говори: Сине мој, зашто Ти ово људи чине, зашто Те разапињу они којима Си само милост чинио, а Он Њој, и свима нама данас одговара, обраћајући се Оцу Своме говорећи: Опрости им Оче, јер не знају шта раде.

Ми када год једни другима чинимо нешто осим милости, неку немилост, као да не знамо шта радимо. Зато смо данас ту, браћо и сестре, да се подсјетимо шта треба да радимо, да станемо пред Лице Божје, пред лице Мајке Божје, да опростимо свима онима који су нам учинили неку неправду. Зашто? Зато што нас Он учи тако, зато што је Он Трпјељив, и зато што Он каже: Опрости им Оче, јер не знају шта раде. А зашто ми још више треба да опраштамо него Он? Зато што ми често гријешимо, према брату, према сестри, према ближњем, било ко да је, према супругу, према супрузи, отац према сину, син према оцу, брат према брату, свако према свакоме. Када Бог нас трпи такве, зар не би требало да и ми трпимо једни друге, па и оне који су нам неправду учинили?! Ето шта нас учи данашњи дан, браћо и сестре. Дивна слава, диван примјер, али ми примјере не читамо, не слушамо. Гледајте шта сам вам рекао, првосвештеник је провео кроз цијели храм и увео у светињу над светињама, гдје само он смије да уђе, увео је једну дјевојчицу, женску особу. Зато што је био богонадахнут! Није то учинио да би прекршио закон, него зато што му је Бог тако рекао и зато што је Бог хтио да нам покаже како је човјек већа светиња од светиње над светињама. Када је тако, браћо и сестре, онда нека тако и буде и да тако данас проведемо овај дан и да се под наше срце као

под срце Пресвете Богородице, уз наше покајање, уз наше смирење, уз наше трпљење усели Бог, а Он то хоће, Он куца, како каже Јеванђеље, пред вратима нашег срца. На нама је само да му одшкринемо врата срца и кажемо: да, дођи Господе. Амин, Боже дај.

Након богослужења, у просторијама црквеног центра, одржана је духовна трибина у склопу које је промовисана нова књига епископа Григорија Небеска дворишта. Учешће су узели минхенски свештеник Драгиша Јеркић и аутор.

mitropolija.com